

регулювання і включення витрат із страхування (їх частини) до собівартості товарів і послуг.

Як показує досвід країн з розвинутою ринковою економікою, механізм обов'язкового страхування широко використовується державою в цілях гарантування соціальної стабільності і прискореного розвитку економіки. Відповідно, необхідно визначити перспективи обов'язкового страхування в аграрній, екологічній і соціальній сферах, а також обґрунтувати введення нових видів обов'язкового страхування. [3]

Важливою проблемою є визначення механізму участі сфери страхування в системі довгострокового іпотечного кредитування як в якості гаранта наслідків різних ризиків, так і в якості інституціонального інвестора, а також створення ефективної системи страхування інвестиційних ризиків.

Отже, подальший розвиток страхового ринку України потребує вдосконалення системи професійної підготовки, сертифікації і підвищення кваліфікації спеціалістів галузі, а також забезпечення державної підтримки науково-дослідних робіт із проблемних питань страхової діяльності, поліпшення якості інформування населення через засоби масової інформації про стан і перспективи розвитку страхового ринку, про переваги і недоліки тієї чи іншої страхової послуги.

Актуальність питання розвитку страхового ринку України обумовлює необхідність розробки державної політики ефективного розвитку страхування у поєднанні з загальнонаціональними економічними пріоритетами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Левченко, В. П. *Проблеми та перспективи розвитку страхового ринку України в умовах фінансової нестабільності [Текст] / В. П. Левченко // Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України. – 2013. – № 1. – С. 257-266.*
2. *Осадець, С. С. Страхування : підручник /С. С. Осадець – Київ : КНЕУ, 2010. – 599 с.*
3. *Інформація про стан і розвиток страхового ринку України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nfp.gov.ua/content/informaciya-pro-stan-i-rozvitok.html>.*
4. *Страховий ринок [Електронний ресурс].- Режим доступу: http://pidruchniki.com/15800119/strahova_sprava/strahoviy_rinok.*

Дисько Михайло Ярославович, магістр 1 курсу
Стецько Микола Васильович, к.е.н., доцент,
доцент кафедри фінансів суб'єктів господарювання і страхування,

УПРАВЛІННЯ ОБОРОТНИМИ АКТИВАМИ ПІДПРИЄМСТВА

Одна із найважливіших проблем фінансового менеджменту на підприємстві полягає в управлінні оборотними активами. Політика управління оборотним капіталом компанії повинна спрямовуватися в першу чергу виключно на забезпечення довгострокової виробничої, а також – ефективної фінансової діяльності компанії, що може бути досягнена за рахунок пошуку взаємовигідного компромісу між ризиком втрати ліквідності та ефективністю виконання роботи. Реалізація такої політики передбачає перш за все визначення необхідного розміру оборотних активів. Такі умови як неймовірна складність тенденцій щодо реалізації низки методів та різноманітних

засобів державного регулювання в економіці перехідного періоду, етап переходу до ринкових відносин, сучасний стан становлення ринку в Україні зумовили необхідність пильної уваги щодо особливостей теорії та практики управління оборотними активами на будь-якому підприємстві [1; 34].

Фактично, доцільно зазначити, що управління оборотними активами компанії – чи не найважливіша складова загальної системи управління фінансовою діяльністю підприємства. Воно дає змогу вирішити найрізноманітніші завдання фінансового менеджменту та є підпорядкованим його головній цілі.

Оборотні активи підприємства – це грошові кошти, а також їх еквіваленти та інші активи, що є авансованими у виробничі фонди і фонди обігу, є призначеними для реалізації або споживання протягом певного операційного циклу або ж 12-ох місяців з дати балансу, які повністю переносять власну вартість на вартість виготовленої продукції та дають змогу забезпечити безперервність процесу виробництва і реалізації товарів та послуг [3; 59].

До основних джерел формування оборотних коштів можна віднести:

- власні джерела;
- позичкові кошти;
- додатково залучені джерела.

Політику управління оборотними активами можна охарактеризувати як частину загальної фінансової стратегії компанії, суть якої полягає у формуванні необхідного обсягу, а також складу оборотних активів, раціоналізації та оптимізації структури джерел їхнього фінансування [2; 39].

Розробка політики управління оборотними активами компанії проводиться в кілька етапів:

- аналіз оборотних активів компанії в попередньому періоді;
- визначення ряду принципових підходів, що пов'язані із формуванням оборотних активів компанії.

В більшості випадків, беруться до уваги 3 основні підходи до формування оборотних активів компанії згідно з теорією фінансового менеджменту, а саме – консервативний, помірний та агресивний [1; 203].

Щодо консервативного підходу до формування оборотних активів, то він передбачає крім повного задоволення поточної потреби у всіх їхніх видах, що дає змогу забезпечити нормальний хід операційної діяльності, також і формування високих розмірів їхніх резервів на випадок різних непередбачуваних випадків.

Помірний підхід в основному спрямований на забезпечення повного задоволення поточної потреби у всіх видах оборотних активів, а також значна увага приділяється створенню нормальних страхових їхніх розмірів на випадок найтипівіших збоїв у ході операційної діяльності, що може трапитися з будь-яким підприємством [3; 124].

Агресивним підходом до формування оборотних активів полягає передбачається мінімізація усіх форм страхових резервів по окремих видах цих активів.

- оптимізація співвідношення постійної і перемінної частин ОА;
- оптимізація обсягу ОА;
- забезпечення підвищення рівня рентабельності ОА;
- забезпечення необхідної ліквідності ОА;
- встановлення принципів фінансування певних видів ОА;
- дотримання необхідного рівня мінімізації втрат ОА;

– встановлення оптимальної структури джерел фінансування ОА.

Політика управління оборотними активами віддзеркалюється в системі розроблених в кожній компанії фінансових нормативів, серед яких основними є:

- система нормативів оборотності основних видів ОА;
- норматив власних оборотних активів компанії;
- нормативне співвідношення окремих джерел фінансування ОА;
- система коефіцієнтів ліквідності оборотних активів [2; 97].

Отже, як висновок, необхідно зазначити, що серед наслідків впровадження ефективної політики управління оборотними активами можна назвати наступні: прискорення обороту оборотних активів; забезпечення безперебійної роботи компанії; зниження обсягів вільних поточних активів та зниження витрат на їх фінансування; максимізація прибутку підприємства при збереженні ліквідності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бандурка О.М., Фінансова діяльність підприємства: підручник / О. М. Бандурка, М. Я. Коробов, П. Л. Орлов, К. Я. Петрова. – К. : Либідь, 2015. – 320 с. – ISBN 966 – 06 – 007 – 1.
2. Економічний аналіз. Навчальний посібник / В.М. Серединська, О.М. Загородна, Р.В. Федорович. – Тернопіль: Видавництво Астон, 2016. – 592 с. – ISBN: 978 – 966 – 308 – 223 – 3.
3. Носов П.Л. Сучасна класифікація оборотних активів / П. Л. Носов // Економіка і держава. – 2015. – № 7. – 436 с.